

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ δια-
εἶξῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν δια-
κοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;
- Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά,
ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν τὸ πλεονέκτημα
νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον
ἐμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Ἀη-
μονεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων » τὸ μονα-
δικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;
- Ὁ, καλὰ λές !
- Βέβαια ! τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί
δὲν περιέχουν οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορή-
ματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότετα, διηγήματα ποικίλα,
δραμὰτα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα,
μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφὰς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐ-
ληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀν-
δρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνί-
δια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιέργον μοῦ φαίνεται πῶς
ἕως τώρα δὲν τοὺς ἠγάρατες διὰ τὰ παιδιὰ σου.
- Ἐχεις δικαίον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους
τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνε-
ψάκια μου.
- Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-
λία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμὴν,
ἂν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθινά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδο-
ποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφε-
ληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας
τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων
μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχη-
ματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων
τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου,
προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν
καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτοι πρὸς-δραχμὴν 1 τὸν τόμον,
ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἑκάστος παρ-
εχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος},
9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ
χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειράς ἐξαίρουμένοι πέντε τόμοι εἰς
σχεδὸν ἐξητηλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκί-
μενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50
ἑκάστος, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῆδι
ἐξαντλούμενοι ἔθ' ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες
νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκάστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »,
κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εικόνων
εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων
καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης
ποικίλης ἐξόχως ἐπικωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς
ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορή-
ματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς
αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι
τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ
Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν
γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ
Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστί-
ρας, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ
13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ
16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυ-
φοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου,
πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω.
— Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος,
ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ
23^ω καὶ 24^ω.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφι-
ρόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους
ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τι-
μὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.
Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτυπον,
δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ,
εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι'
ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφου
Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνδρῆ Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παραστῆν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπείρητος·
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον, καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.—27

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγούστου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 27

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΛΝΟΡΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 201]

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Γιαννάκης εἶπε πρὸς τὸν Τάκην, ὁ
ὁποῖος ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις :
— Λοιπὸν πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ κελεπούρι ; Τί λές ;
θὰ εἶσαι τόσο ἀνόητος ὥστε νάρνηθῃς ;
— Ξεῦρω κ' ἐγώ . . . ἀπήνησεν ὁ Τάκης. Μοῦ φαίνεται
πῶς θὰ ἐκάμναμε καλλίτερα νὰ
γυρίσουμε ἕς τὰ σπῖτια μας !

— Μάλιστα, τὸ πέτυχε ! γιὰ
νὰ μας μαλλώνουν, ἐν ᾧ ἐδῶ θὰ
ζούσαμε τόσο καλὰ . . . Ἀν-
θρώπος μιά φορὰ ὁ μπάριμπα Μή-
τρος καὶ γυναῖκα μιά φορὰ ἡ κυρὰ
Μήτρανα ! Βάλε τώρα καὶ τὸ
χοιρινὸν.»

Φαίνεται ὅτι ἡ σοῦπα ἀπὸ κρα-
βολάχανα καὶ τὸ χοιρινὸν μὲ τῆς
πατάτες ἐξήσκουν μεγάλην ἐπί-
δρασιν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ
Γιαννάκη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τάκης δὲν ἦτο
ὅλως ἀναίσθητος πρὸς τὰς ὑψηλὰς
αὐτὰς γαστρονομίας ἀπολαύσεις.
« Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ
Γιαννάκης, θὰ ἔχουμε καὶ τὸ χαρ-
τῆλικι τῆς Κυριακῆς διὰ νὰγορά-
ζουμε μῆλα καὶ κάστανα ! Ὡς
πρὸς τὴ δουλειά, δὲν μοῦ φαίνε-
ται καὶ πάρα πολὺ δύσκολη. Ὁ
μύλος γυρίζει μονάχος του. Δὲν
θὰ κάμνουμε ἄλλο παρὰ νὰ τον
κωττάζουμε μὲ σταυρωμένα χέρια.
Παιδιὰ τοῦ μύλου, σοῦ λές ἄλ-
λος.»

Ὅλ' αὐτὰ, συμπεριλαμβανομέ-
νης καὶ τῆς σοῦπας, ἔκαμαν τὸν
Τάκην ἀποφασιστῆ.

Ὅταν ὁ μυλωνᾶς ἐπαγγέλθεν, ὁ
Γιαννάκης εἶπε νὰ ἰ καὶ διὰ τοὺς δύο καὶ ἡ συμφωνία ἐκλεί-
σθη. Μετὰ πέντε λεπτὰ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἀνα-
βιάζοντες σάκκους αἰτοῦ καὶ καταβιάζοντες σάκκους ἀλεύρου,
τῆ βοηθεῖα ἐνὸς σχοινοῦ καὶ μιάς τροχαλίας, ἢ ἄλλως περι-
ποιούμενοι τὸν μύλον, ἀνοίγοντες καὶ κλείοντες τὸν ὑδροφρά-
κτην, σαρώνοντες τὰς σιτακοθήκας, ἰδρώνοντες, ἀθμαίνοντες,
ἀγωνιζόμενοι παντοιοτρόπως.

Μεθ' ὅλον τὸ κοπιῶδες τῆς τοιαύτης ἐργασίας, τὴν πρῶ-

τὴν ἡμέραν ἐπέρασαν καλὰ. Ἦτο κάτι τι νέον δι' αὐτοὺς ἡ
ἐργασία, ἦτο μία κίνησις, ἄρα μία τέρψις. Τὸ κάθε τι τοὺς
διεσκέδαζε. Ὁ μυλωνᾶς εἶδε μίαν διαταγὴν καὶ οἱ μικροὶ
δοκίμοι ἐσπευδον νὰ τὴν ἐκτελέσωσιν, ἀμιλλώμενοι περι-τα-
χύτητος, πετόντες μᾶλλον ἢ τρέχοντες. Καὶ τὴν πρώτην
αὐτῆν ἡμέραν τῆς γοητείας καὶ
τῆς ποιήσεως, ἐπέστειψεν ἐπαξίως
ἡ σοῦπα ἀπὸ κραβολάχανα καὶ
τὸ χοιρινὸν μὲ τῆς πατάτες.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ δια-
σκεδάσις ἤρχισε νὰ ὀλιγοστεύῃ.
Ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὴν προ-
τεραίαν καὶ εἶδον ὀλιγοτέραν
τέρψιν εἰς τὸ νανεβοκατεβάξουν
τοὺς μεγάλους καὶ βαρεῖς ἐκεί-
νους σάκκους, νὰ σαρώνουν, νὰ
κάμνουν τέλος πάντων ὅλην τὴν
ἐργασίαν που εἴπαμεν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀκόμη χει-
ρότερα—καὶ ἀκόμη χειρότερα τὴν
τετάρτην καὶ τὴν πέμπτην καὶ τὴν
ἕκτην.

Εἶχον πλέον ἐξαντληθῆ. Ἡ
σοῦπα καὶ τὸ χοιρινὸν κατ' ἀρχάς
τοὺς ἐπαρηγόρησε διὰ πολλὰς στε-
νοχωρίας· ἀλλ' ἤρχισαν νὰ τα
συνειθίζωσιν καὶ εἰς τὸ τέλος τὰ ἐ-
συχάθησαν τὰ δύο αὐτὰ στερεό-
τυπα φαγητὰ, προπάντων ὁ Γιαν-
νάκης, ὁ ὁποῖος ἐστέναξε πολλὰκις
συλλογιζόμενος ἐν συγκρίσει τὰ
λαμπρὰ φαγητὰ τῆς πατρικῆς οἰ-
κίας.

Ἐξ ἄλλου ὁ μπάριμπα Μή-
τρος δὲν προσπαθεῖ νὰ τὰς κα-
ταστήσῃ τὴν ζωὴν ἀνετωτέραν. Ὁ
μπάριμπα Μήτρος ἦτο καλὸς ἄν-
θρώπος· τοὺς το ἀπέδειξε τὴν ἡμέραν τοῦ ναυαγίου των·
καὶ ὅμως, δὲν ἤξευρω κ' ἐγὼ διατί, ἐφαίνετο ὡσεὶ προσπαθῶν
ναῦξάνῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν τραχύτητα καὶ τὴν δυσ-
κολίαν τῆς ἐργασίας των. Ὅα ἔλεγε τις ὅτι εἶχεν ἀπόκρυφα
ἐλατήρια, μυστικὸν τινα σκοπὸν, διὰ νὰ κάμνῃ οὕτω. Τὸ βέ-
βαιον εἶνε ὅτι, ἐν ᾧ κρυφὰ ἐγελοῦσε, βλέπων τὰ παιδιὰ καμ-
πτόμενα ὑπὸ βάρη δυσανάλογα πρὸς τὰς δυνάμεις των, φανερὰ
τὰ ἐπέπληττεν αὐστηρῶς.

Ἐρριψε μὲ θυμὸν τὸ ξυστρίν (Σελ. 210, στλ. β')

Ο Γιαννάκης είχε επί πλέον και τὰ αιώνια και ζωηρά παράπονα του Τάκη. «Ωραία μὰ τὴν ἀλήθεια!» τῷ ἔλεγεν οὗτος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀπὸ πρῶιας μέχρι ἐσπέρας, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν νύκτα, διότι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι· «ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ καλοζωία καὶ ἡ διασκέδασις πού ἔλεγες, θὰ ἦτον πολὺ καλλίτερα νὰ με ἄφινες εἰς τὸ σπιτί μου!»

Ὁ Τάκης ἦτο διὰ τὸν Γιαννάκη διαρκῆς ἐριάλτης. Αὐτὸ γίνεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις· ὁ συνένοχος εἶνε πάντοτε ἡ ζῶσα τύφισ τοῦ διαφθορῆς του.

Πρὸς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς, ὁ μπάριμπα Μῆτρος ἐσοφίσθη τὴν ἕκτην ἡμέραν νὰ τοὺς ἀναθέσῃ τὴν φροντίδα τοῦ σταύλου.

Νὰ λοιπὸν τῶρα οἱ δύο μας φίλοι ποὺ ὀδηγοῦν τὰ ζῶα εἰς τὸ λειβάδι—καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ μὲ συμπάθειόν εἶνε γαῖδαροι.— πού τα φέρνουν ὀπίσω τὰ ζῶα, πού ποτίζουν τὰ ζῶα, πού τοὺς δίδουν νὰ φάγουν, πού πλύνουν, σαπουνίζουν, τρίβουν μὲ τὸ ξυστρί τὰ ζῶα...

Διὰ τὴν φιλαυτίαν τοῦ Γιαννάκη τὸ τραῦμα ἦτο καίριον. Αὐτός, ὁ υἱὸς τόσο καλλῆς οἰκογενείας, ὁ ὑπερφηανεύμενος διὰ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του, νὰ καταντήσῃ... γαῖδουροκόμος!

Μίαν ἐσπέραν, εὐρισκόμενος παρὰ τὴν θύραν τοῦ μύλου, κάτασπρος, ἀλευρωμένος πρόσωπον καὶ ἐνδύματα, μὲ τὸ ξυστρί εἰς τὸ χέρι περιποιούμενος ἕνα ὄνον, ἐκ τῶν πλεόν ἀτιθάσων, κατελήφθη οὗτῳ ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου προσώπου, τὸ ὅποιον παράδοξος τύχη ἔφερε πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰς χριστιμωτέρας περιστάσεις τοῦ βίου του.

Ὁ ἄγνωστος οὗτος, τὸν ὅποιον χάριν εὐκολίας θὰ ὀνομάζωμεν Γιγάντα, ἐστάθη ἀπέναντί του ἀκίνητος, σοβαρὸς, μὲ σταυρωμένας τὰς χεῖρας, καὶ ἄφ' οὐ τὸν παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγας στιγμάς, καταγιγόμενον εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον καθιστῶν ἀρκετὰ δυσχερῆς τὰ συχνὰ λακτίσματα τοῦ ὄνου, ἐξέπεμψεν ἕνα γέλωτα σαρκαστικόν, ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι μᾶς πειράζουν τόσο, ὅταν εἴμεθα τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν...

«Θάρρος, εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκη, θάρρος, μικρὲ μου ἱπποκόμη! Πολὺ παράξενον κύριον ἔχεις, καθὼς φαίνεται, ἀλλὰ, τὸ κάτω-κάτω εἶνε προτιμότερον νὰ εἶνε κανεὶς ὑπηρέτης ἐνὸς γαϊδάρου. ἀλλὰ γαϊδάρου ἀληθινοῦ, ἐνὸς γαϊδάρου μὲ τέσσαρα πόδια, παρὰ ὑπηρέτης ἐνὸς μικροῦ κυρίου ποὺ γνωρίζω, ὁ ὅποιος καὶ αὐτὸς εἶνε ἕνα μικρὸ γαῖδουράκι ἄγριο, μὲ δύο ποδάρια, πού τα μεταχειρίζεται γιὰ νὰ τρέχῃ ἐς τὰ χωράφια...»

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Γιγάντα καὶ ἐξηφανίσθη γελῶν...

Ὁ ἀστείσιμος οὗτος ἐκτύπησεν ἄσχημα εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γιαννάκη. «Ἄ, παλὺ βαρεῖ ἀστείουσιν οἱ γίγαντες!... Ὁ Γιαννάκης ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπήν, μὲ ὄλον τὸ ἐξ ἀλεύρου προσωπεῖόν του. Ἐβριψε μὲ θυμὸν δέκα βήματα μακρὰν τοῦ τῷ ξυστρί· κατόπιν ἔκλαυσε μὲ μαῦρα δάκρυα. Βοηθούσης τῆς πληγωμένης φιλαυτίας του, ἀνεγνώρισεν ὅλα του τὰ λάθη καὶ τόσῳ μετενόησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε, μολοντί ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ ἡ νύξ ἐπῆρχετο, νὰ λάθῃ τὴν πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἄγουσαν, ἀφ' ἧς...

ἀπὸ ἐντροπήν, μὲ ὄλον τὸ ἐξ ἀλεύρου προσωπεῖόν του. Ἐβριψε μὲ θυμὸν δέκα βήματα μακρὰν τοῦ τῷ ξυστρί· κατόπιν ἔκλαυσε μὲ μαῦρα δάκρυα. Βοηθούσης τῆς πληγωμένης φιλαυτίας του, ἀνεγνώρισεν ὅλα του τὰ λάθη καὶ τόσῳ μετενόησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε, μολοντί ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ ἡ νύξ ἐπῆρχετο, νὰ λάθῃ τὴν πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἄγουσαν, ἀφ' ἧς...

«Ανεθίβαλον σάκκου σίτου καὶ κατεθίβαλον σάκκου ἀλεύρου» (Σελ. 209)

τεταν τοῦ χωρίου. Καὶ ὁ Γιαννάκης, λησιμονήσας τὰ πάντα, ἔτρεξε ταχῆς ὄπου τὸν ἐκάλει ἡ ἀγρία ἐκείνη ἄρμονια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ «Μαρκῆσιος τῆς Γαλλόσας» καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Σαλμιγονδεῶν Νήσων.— Ὁμιλία ἐλευστικὴ τοῦ Μαρκῆσιου.— Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἐνθλουν εἰς τὸ γήτερον τῆς εὐγλωττίας του.— Τὰ ἀπύκρυφα τοῦ θιάσου.— Εἶκον φυσικὴ καὶ ἠθικὴ τοῦ περιφανοῦς ἀρχηγοῦ του.

Ἦτο ὁ θιάσος τῶν Ἀκροβατῶν καὶ τῶν γυμνασμένων Ζῶων, τὸν ὅποιον εἶχεν ἤδη συναντήσῃ ὁ Γιαννάκης εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, ὑπ' αὐτοῦ δὲ διεπράττετο ἡ φρικαλέα ἐκείνη μουσικὴ.

Ἐφθασε καὶ ἀνήγγελλε τὴν ἀφίξίν του εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπου προετίθετο νὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων «τῆς ἀδείας τῶν καθεστηκυῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς γενικῆς αἰτήσεως τῶν κατοίκων» οἱ ὅποιοι οὔτε εἶδῃσιν εἶχον.

Κατὰ παράδοξον τύχην, ἡ μάλλον ἀτυχίαν, ὁ θιάσος οὗτος τῶν αυτοκαλουμένων «καλλιτεχνῶν» κατέστησε θεατῶν του τὴν σιταποθήκην τοῦ μυλωνᾶ, φυσικὰ δὲ ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης εἶχον ἐν αὐτῷ διαρκῆ καὶ ἐλευθερὰν εἰσόδον. Κακὸν δι' αὐτούς, διότι ταχέως ἀνεπτύχθη οἰκείτης μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ θιάσου ὀλοκλήρου, ἀνθρώπων καὶ ζῶων. Μετὰ μίαν ὥραν εἶχον γίνῃ καλλίτεροι φίλοι οἱ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ὁ Γιαννάκης ἐγνώριζεν ὄλον τὴν ἱστορίαν καὶ ὅλοι ἐγνώριζον τὴν ἰδιότητά του. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Τάκης.

Ὁ θιάσος οὗτος δὲν ἦτο τῶρα εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὅσον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως. Τὰ καλλίτερα του μέλη εἶχον ἀποχωρήσῃ, κατόπιν ἐριδος μεταξύ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ συντρόφου του, ἡ ὅποια προεκάλεσε γενικὴν διαμελισμὸν. Ὁ Παλιὰ τὸς ἡμεῖς μὲ τὸν ἄλλον· ὁ Ἀγριανθρωπος συνεμερίσθη τὴν τύχην τούτου, ἡ Ἀκφαλος Γυνὴ ἔφυγε μὲ ἐκείνον. Οὕτω πῶς, κατόπιν τοῦ διαμελισμοῦ, ὁ θιάσος δὲν ἀπετελεῖτο πλέον, παρὰ ἐκ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐπωνομαζομένου Μαρκῆσιου τῆς Γαλλόσας· τῆς συζύγου του, μὲ τὰ ἀλλοίθωρα μάτια καὶ τὰ κόκκινα μαλλιά, τῆς ἐνδόξου καὶ γαληνοτάτης «Βασίλισσης τῶν Σαλμιγονδεῶν Νήσων» τῶν τέκνων των, ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, τὰ ὅποια ἐχόρευαν εἰς τὸ σχολιὸν καὶ τῶν ὀπίσθιν τὸ μεγαλήτερον ἐπωνομάζετο Ἡρακλῆς τῶν Βορρᾶ, τὸ δὲ μικρότερον Ἀπαῶν ἐνὸς μεπεχλιθάνῃ, ὁ ὅποιος ἔκαμνε τὸν Κουτεντέν εἰς τὴν θύραν καὶ τὸν Ἀνθρωποφάγον εἰς τὴν σκηνὴν—ἐνὸς κριοῦ, ἐνὸς Ἰνδιάνου, ἐνὸς ὄφως ταριχευμένου, τεσσάρων ἄρκτων, δύο ἢ τριῶν κονίλων γυμνασμένων, μᾶς γαλῆς, ἐνὸς πιθήκου κτλ. κτλ. Τὰ ζῶα ταῦτα, παραδόξως καὶ ποικιλοχρῶς ἐστολισμένα, ἐξετίθεντο εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν χωρικῶν, ὡς ζῶα ὄλων σπάνια καὶ ἀξιοθαύμαστα.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ θιάσου τούτου, ὅπως εἶχε καταντήσῃ, ὑπῆρξε μετρία εἰς τὸ χωρίον· ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γαλλόσας ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς συμπληρώσῃ, διὰ τῆς προσλήψεως ἀξιοπεριέργων τινῶν φαίνομένων. Ἐβριψε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Γιαννάκη, τοῦ ὀπίσθιν ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ἱστορίαν καὶ εἶχεν ἐκτιμῆσῃ τὴν περὶ τὸ μορφάζειν ἱκανότητά του, τὴν εὐσίαν καὶ ἀνεχμετάλλευτον.

Τὸν προσεκάλεσε, μετὰ τὴν παράστασιν, νὰ δειπνήσῃ οἱ κογενακῶς, δηλαδὴ μὲ τὴν σύζυγόν του, μὲ τὰ παιδιά του, τὰ σκυλιὰ του, τὴν γάταν του, τὸ ἀρνί του, τὰ κουνέλια του, κτλ., κατόπιν δὲ τῷ εἶπε:

«Νεαρέ μου φίλε, οἰκτεῖρω ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν ἐξευτελιστικὴν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν περιήλθες! Ὑπηρέτης μύλου, δόκιμος μυλωνᾶς σὺ! Ἐντιμὸν τὸ ἐπάγγελμα, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ σὺ φαίνεσαι προωρισμένος διὰ κατὰ πᾶσα πολὺ ὑψηλότερον. Ὅταν κανεὶς ἔχῃ φυσιογνωμίαν ὡς τὴν ἰδικήν σου, ὅταν ἔχῃ

ἰσχυρὰ φυσικὰ προτερήματα, ὅταν ἡ φωνὴ του εἶνε τόσο ὀξεῖα καὶ διαπεραστικὴ, ὅταν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅπως θέλῃ τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του, ὡς βεβαίως τότε δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὰ πάντα! Ἄφησε σύξυλα τὰ γαῖδουρία σου, τὰ σακκιά σου, τὴ σούπα ἀπὸ τὰ κραιμολάχανα καὶ τὸν μπάριμπα Μῆτρο σου, ὁ ὅποιος μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποκριτῆς ἄνθρωπος, καὶ ἔλθε μαζί μου, νεαρέ μου φίλε! Ὅτὰ τρώγῃς ὄσον καὶ ὅτι θέλῃς· θὰ εἶσαι ἐνδεδυμένος μεγαλοπρεπῶς, μὲ φορέματα ἀπὸ ἀτλάζι, καθὼς μᾶς βλέπεις! Τολμᾶ νὰ σου προεῖπω ἕλας τὰς ραφάς! Τολμᾶ νὰ σου προεῖπω ἐπιτυχίαν λαμπράν. Ὅτὰ διακριθῆς μεταξύ τῶν Παλιᾶτων καὶ μεταξύ τῶν Τεράτων. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ἡ τύχη σου ἀνοίγει. Ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία! Ἰδοὺ ἡ κατάλληλος στιγμή. Ἐξ ἄλλου, χωρὶς νὰ ἐπαυθῶ, σοὶ λέγω ὅτι ἐρχόμενος μὲ τὸν θιάσον μου θάπακτῆς ἐπίζηλον κοινωκίαν θέσιν.»

Ἦνε περιττὸν νὰ σας εἶπω μετὰ πόσης προθυμίας ὁ Γιαννάκης ἐσπεύσε νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν. Μὴ θέλων δὲ νὰ χωρισθῇ τοῦ Τάκη, διετύπωσε καὶ δι' αὐτὸν παρομοίας προτάσεις. Ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γαλλόσας ἀπήντησεν ὅτι καὶ ὁ Τάκης ἠμποροῦσε νὰ τὸν χρησιμεύσῃ, οὕτω δὲ τὸν ἐδέχθη εὐχαρίστως.

Τὴν ἐπομένῃν, ἅμα τῇ πρῶτῃ, χωρὶς νὰ ποταχθῆσιν τὸν μπάριμπα Μῆτρον, οἱ δύο μας τυχοδιώκται ἐγκατέλειψαν σταῦλον καὶ μύλον, ἀπηύθυνον ἐν τελευταίον χαίρει πρὸς τὴν σούπαν ἀπὸ κραιμολάχανα καὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τῶν συντρόφων των εἰς τὸ πλῆσιον χωρίον.

Ὁ Γιαννάκης ἐπωρῆθη φυσικὰ τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ συνδεθῇ φιλικώτερον μετὰ τοῦ πιθήκου, τοῦ ὀπίσθιν εἶχε κάμῃ τὴν γνωριμίαν εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν ὑπὸ τῶσφ δυσμενεῖς συνθήκας.

Ἡ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον μετάβασις τοῦ θιάσου γίνεται διὰ μεγάλης ἀμάξης δροῦνης, τετραγώνου, μὲ πολλὰ μικρὰ παράθυρα, εἶδους οἰκίσκου μὲ τροχοῦς, συρμένου ὑπὸ δύο ἰσχνῶν ἵππων, ἐντὸς τοῦ ὀπίσθιν ἀνθρώπου καὶ ζῶα ἐπιβιβάζονται ἀδιακρίτως. Ἡ ἐσωτερικὴ διαίρεσις τῆς νέας ταύτης κιβωτοῦ τοῦ Νῶε ἦτο τῆ ἀληθείᾳ πολὺ παράδοξος καὶ ἀξίζει νὰ σας τὴν περιγράψω. Τὰ περισσότερα τῶν κινήτων-τούτων παραπηγμάτων εἶνε κατασκευασμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδίου. Εἶνε μεγάλα κιβώτια, τὰ ὅποια διαλύονται εἰς μωρία τεμάχια, ὅταν θέλουν νὰ ἐξαγάγουν ἐκεῖθεν τοὺς κλωθοὺς τῶν ζῶων καὶ νὰ δώσουν εἰς κανὲν μέρος παραστάσεως. Ἄλλ' ὅταν τὸ χωρίον, ἐκ τοῦ ὀπίσθιν

διέρχονται, εἶνε ὀλίγον ἄξιον τῆς τιμῆς ταύτης, ἡ ἀμάξα σταματᾷ ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ χρησιμεύει αὐτὴ ἡ ἴδια ὡς ἀθροῦσα θεάτρου, τῇ βοήθειᾳ μικρᾶς κλίμακος, τὴν ὅποιαν τὸ κοινὸν ἀναβαίνει διὰ νὰ εἰσελθῇ.

Ὅταν ὁ θιάσος ταξειδεύῃ, τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης διαρρυθμίζεται ὡς ἐξῆς: Εἰς τὸ ὀπίσθιν μέρος ἐξορίζονται ἐντὸς τῶν κλωθῶν των, οἱ λύκοι, αἱ ἀλώπεκες, αἱ ἄρκτοι, ὅλα τὰ κινδυνώδη ζῶα· κατόπιν ἔρχονται τὰ κιβώτια τὰ ἐγκλειόμενα τοὺς ληθαργουῦντας βόας καὶ τὰ βαλσαμωμένα ζῶα· κατόπιν τὰ ποικιλόχρα ὄρνιθα, αἱ βαμμέναι ὄρνιθες, τὰ σοφὰ κανάρια, αἱ λαγωὶ καὶ οἱ κόνικλοι· κατόπιν ἕνα μέγαν κιβώτιον μὲ ζωοτροφίας: ἄρτον, τυρὸν, ρακὴν καὶ λουκάδικα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, κόκκους παντοειδεῖς διὰ τὰ πτηνὰ καὶ κρέατα διὰ τὰ τετράποδα, ὅλα ἄνω κάτω. Τέλος, εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἐπὶ ρυπαρῶν στρωμάτων ἢ ἐπὶ ἀχύρου ὑγροῦ, εἶνε ἐξηπλημένοι φύρδην μίγδην κύνες, γαλαί,

«Εἶνε ἐξηπλημένοι φύρδην μίγδην κύνες, γαλαί, πιθήκοι, ἄνθρωποι»

πιθήκοι, ἄνθρωποι, ρογγάζοντες, πίνοντες, φωνάζοντες, συρίζοντες, σκιρτῶντες, οὐρλιάζοντες, ἄδοντες, καπνίζοντες. Ἄπαισια εἰκὼν!

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐκεῖ μέσα εἶνε πυκνὴ, πνιγηρὰ, δυσώδης. Σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, οὔτε πέντε λεπτὰ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ζήσετε. Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ὑπέφεραν κατ' ἀρχὰς πολὺ.

[Ἐπειτα συνέχεται]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΗ

Ὁ Κωσταντῆς ἦτο υἱὸς ἐνὸς ἀλιέως τῆς Αἰγίνης, προωρίζετο δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τραχὺ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, εἰς τὸ ὅποιον χάριν ὀλίγου κέρδους ἐκθέτουν τόσο ἄνθρωποι εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν των. Ἡ γὰρ τόσο πολὺ τὴν θάλασσαν! Ἡ μεγαλειτέρα του εὐτυχία ἦτο νὰ συνοδεύῃ τὸν πατέρα του ὅταν ἐπῆγαινε νὰ ἀλιεύσῃ μὲ τὴν «Παναγία» ἡ ἀλιευτικὴ αὐτῆ λέμβος ἦτο τραβηγμένη ἐπὶ τῆς παραλίας, ἤρχονταν ὀλίγοι ὠθήσεις διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε ὁ Γιακουμῆς ὁ πατὴρ

τοῦ Κωσταντῆ, εἰς ἄλλος ἀλιεὺς καὶ ὁ μικρὸς Κωσταντῆς εἰσεπήδων εἰς τὴν λέμβον καὶ διευθύνοντο εἰς τὸ πέλαγος, ἐν ᾧ ἡ «Παναγία» ἄφινεν ὀπίσω αὐτῆς ὑγρὰς αὐλακας.

Ἐπειτα ἔρριπτον τὰ δίχτυα καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο ἀκόμη. Τὰς ὠραίας ἐσπέρας ἡ ἀλιεὺς ἐκείνη ἦτο ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Τὰ ἄστρα ἤναπτον ἕνα ἕνα εἰς τὸν οὐρανόν, τὴν δὲ ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς ἐτάραττε μόνον ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀλιείας ἐπέστρεψον εἰς τὸν λιμένα, ἐνίστε δὲ ὁ Κωσταντῆς ἐπεφορτίζετο νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἰχθῦς. Πόσον ὑπερφανεύετο διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, τὴν ὅποιαν τῷ ἐνεπιστεῦετο ὁ πατὴρ του καὶ πῶς προσεπάθει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὄσον τὸ δυνατόν καλλίτερον!

Ἐπειτα μὲ βῆμα ζωηρὸν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅστις ἐπιδιώρθωνε τὰ πλεγματῖα του. Ἐκῆθη ἐντὸς παλαιοῦ ἀκατίου, ἀχρηστοῦ πλέον, καὶ παρατήρηται τὸν πατέρα του ἐργαζόμενον συλλογιζόμενος πότε θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ ἐπιδιορθῶνῃ καὶ αὐτὸς τὰ δίχτυά του.

Πλησίον τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου τοῦ Γιακουμῆ εὐρίσκετο μίαν ὠραιωτάτην ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχεν ἔλθῃ μίαν πλουσίαν οἰκογένειαν ἐξ Ἀθηνῶν, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὴν μονογενῆ θυγατέρα των Ἐριφίλην.

Ἡ μικρὰ Ἐριφίλη ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Κωσταντῆν καὶ εὐχαριστήετο νὰ συνομιλῇ μαζί του.

— Ἐρχεσθε εἰς τὰς Ἀθῆνας, Κωσταντῆ; νὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖο νὰ μάθῃς πολλὰ γράμματα;

— Ὅχι· πηγαίνω ἐδῶ εἰς τὸ σχολεῖο ὅπως καὶ ὅπως θὰ μάθω ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν ψαρική.

— Καὶ σ' ἀρέσει νὰ εἶσαι ψαράς;

— Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη δουλειά.

— Μὰ ὅταν εἶνε τρικυμία εἶνε κίνδυνος. Ἐγὼ φοβοῦμαι!

— Δὲν εἶνε εἰς τὸ χέρι μας νὰ ταξειδεύωμε πάντα μὲ καλοκαιριά. Τὸν καιρὸ τὸν κάμνει ὁ Θεός.

— Κ' ἐμένα μ' ἀρέσουν αἱ βάρκες!

Μοῦ κάμνεις μίαν;

— Ναί, θὰ σοῦ κάμω μίαν βαρκούλα μὲ τὰ κατάρτια τῆς καὶ τὰ πανιά τῆς.

— Τώρα ἀμέσως;

— Τώρα. Μὲ ἕνα μαγαίρι, μὲ ἕνα κομμάτι ξύλο καὶ ἕνα πανί θὰ τὴν ἔχω σὲ λίγο ἑτοιμῆ.

Ὁ Κωσταντῆς ἤρχισε τὸ ἔργον καὶ ἡ Ἐριφίλη τὸν παρετήρη μετ' ἐνδια-

φέροντος εργαζόμενον' υπό τὰς ἐπιτη-
δεύους χείρας τοῦ μικροῦ ναυπηγοῦ τὸ
ξύλον ἐλάμβανε κατὰ μικρὸν σχῆμα
λέμβου· ἤδη εἶχε σχηματισθῆ ἡ τρόπος.
Ἡ Ἐριφίλη ἐχόρευεν ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς.

Μετά τινος στιγμᾶς ἡ λέμβος ἦτο ἐ-
τοιμος.

— Πᾶμε νὰ τὴν ρίψωμε 'ς τὴ θά-
λασσα, εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη.

— Περιμένε νὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα σου·
σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ.

Ἄλλ' ἤδη ἡ Ἐριφίλη ἦτο μακρὰν.

Ἡ θάλασσα ἔχει κύματα σήμε-
ρον, εἶπεν ὁ Κωνσταντῆς· εἶνε καλὸ νὰ
δέσωμεν τὴ βαρκούλα· ἐκβαλὼν δὲ ἐκ
τοῦ θυλακίου τοῦ σπάγον ἔδρασε τὴν
Ἄ θ η ν ἂ ν, ὅπως ἡ Ἐριφίλη ὠνόμασε
τὴν λέμβον.

— Δώσέ μου ἐμένα τὸ σπάγο, εἶπεν
ἡ μικρὰ κόρη.

— Ναι, ἀλλὰ πρόσεχε γιατί τὰ κύ-
ματα εἰμποροῦν νὰ σε βρέξουν.

— Καλὰ, καλὰ, μὴ σε μέλῃ.

— Κατ' ἀρχὰς τὸ πρᾶγμα ἐπήγαι-
νε καλὰ· ἡ Ἐριφίλη ἐπροχώρει ἐντὸς
ἐφ' ὅσον ἡ θάλασσα ἀπεσύρετο καὶ ἔτρε-
χεν ἔξω ὅταν ἤρχετο ἀφρίζον τὸ κύμα.
Τὸ παιγνίδιον τοῦτο τὴν διεσκίαζε
πολύ.

— Βλέπεις; ἔλεγε· μόλις ἐβράχθηκα·
πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς.

Ἀλλὰ μόλις ἐπεράτωσε τὴν φράσιν
τῆς κύμα ἰσχυρότερον ὤρμησε πρὸς τὴν
ξηρὰν. Ἡ Ἐριφίλη ἐπήδησε πρὸς τὰ
ὀπίσω περίτρομος, ἀλλ' ὠλίσιθσε καὶ ἔ-
πεσε χαμαί.

— Κωνσταντῆ! ἀνεφώνησε, βοή-
θησέ με!

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τρέξῃ ὁ
Κωνσταντῆς δεύτερον κύμα ὀρμητικὸν
ἐπίσης τὴν παρέσυρεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Κωνσταντῆ! ἀνεφώνησε καὶ πάλ-
ιν με σπαρακτικὴν φωνήν.

— Θεέ μου! Τί νὰ κάμω, εἶπε τὸ
παιδίον. Βοήθεια! Βοήθεια!

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦτο ἐκεῖ πλησίον.
φρικώδης ἀγωνία συνέσφιγγε τὴν καρ-
δίαν τοῦ Κωνσταντῆ.

— Αἰ ἐγὼ πταίω! ἀνεκράζε. Πρέ-
πει νὰ τὴν γλυτώσω. Θὰ κάμω ὅ, τι μπο-
ρέσω καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἐξεδύθη τὰ ἐνδύματά του καὶ ὤρμη-
ρεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκολούμπα πολὺ
καλὰ καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασε πλησίον
τοῦ μέρους ὅπου ἐπαράδρανον ἡ κόρη.

— Πιάσε με, τῆ εἶπε· κράτησέ με
ἀπὸ τὸν ὄμον.

Ἡ Ἐριφίλη παραλαλισμένη ἔρριψε
με ὀρμὴν τοὺς βραχιονιάς τῆς ἐπὶ τοῦ
Κωνσταντῆ καὶ ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν
λαιμόν.

— Ὅχι, ἀπ' αὐτοῦ, εἶπε με βραγχνὴν
φωνὴν ὁ Κωνσταντῆς, με πνίγεις· θὰ
πνιγούμε καὶ εἰ δὴ μὴ ἀφῆσέ με.

Ἀλλ' οἱ δύο βραχιόνες τὸν ἐκράτουν

σχιγκτά· τότε ὁ υἱὸς τοῦ ἀλιεύς ἤρπα-
σε τὴν Ἐριφίλην ἀπὸ τὸ φορέμα τῆς·
Ἐκολούμπα διὰ τοῦ ἐνὸς βραχιόνος καὶ
ἔσυρε διὰ τοῦ ἄλλου τὸ βαρὺ φορτίον.

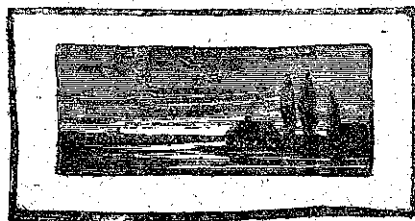
Καταβεβλημένοι, ἀσθμαίνων ἐφθασε
μέχρι τῆς παραλίας· συγκεντρώσας ὅλας
τὰς δυνάμεις τοῦ εἰς τελευταῖον ἀγῶνα
ᾤθησεν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος τὸ σῶμα τῆς
κόρης, αὐτὸς δὲ λιποθυμήσας ἔπεσεν ἐν-
τὸς τῆς θαλάσσης καὶ παρεσύρθη ὑπὸ
τοῦ κύματος.

Τὴν νύκτα ἐκείνην τὸ φῶς ἔκαιεν ἕως
τὸ πρῶτ' εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Γιακου-
μῆ· ὁ ἀλιεύς ἠγρύπνει παρὰ τὴν κλινὴν
τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Κωνσταντῆς εἶχε σφο-
δρὸν πυρετὸν καὶ ἐκαραμίλει, εἶχε νὰ
κάμῃ μετ' ἡ Ἐριφίλην.

— Πατέρα, πνίγεται! ἐφώναζε.

— Ἦσυχασε, Κωνσταντῆ μου, τῷ ἔ-
λεγεν ὁ πατήρ του· καίμενο παιδί μου,
ἦσουν χαμένο ἂν δὲν ἐτύχαινα ἐμεῖ.

[Ἐπειτα τὸ τέλος] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

DRAMATION MONOPRAKTON

ΠΡΟΣΩΠΑ

KIMON, υἱὸς τοῦ Κωνσταντῆ, γράφου ὑπὲρ-
ΘΑΛΕΙΑ, ἀδελφῆ του | ΜΑΡΘΑ, γράφου ὑπὲρ-
Κύριος ΘΕΡΜΟΣ [τρια]

[Δωμάτιον πενιχρῶς ἐπιπλαμένον. Θύρα εἰς τὸ
βάθος. Θύρα δεξιᾶ. Ἀριστερᾶ, ἐστία με ὀλί-
γην φωτιάν. Εἰς τὸ μέσον τράπεζα γεμάτη
χαρτιά.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΘΑΛΕΙΑ, ΜΑΡΘΑ.

ΜΑΡΘΑ. — Ὅ, τι θέλεις λέγε, κο-
κῶνα μου, ἐγὼ τοῦτο μόνον ξέρω, ὅτι
αὐτὴ ἡ κληρονομία σὰς ἦλθε τῆ στιγμῇ
που ἔπρεπε.

ΘΑΛΕΙΑ. — Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον,
ἀλλὰ θὰ συμφωνήσῃς καὶ σὺ, Μάρθα,
ὅτι εἶνε πολὺ λυπηρὸν, νὰ γίνεταί κα-
νεὶς εὐτυχὴς μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν θάνατον
τοῦ ἄλλου.

ΜΑΡΘΑ. — Καὶ ποῖον ἐχάσατε, σὲ πα-
ρακαλῶ; Μίαν ἐξαδέλφη που δὲν τὴν
εἶχατε ἰδῆ ποτὲ 'ς τὴ ζωὴ σας καὶ που
ἦτο γρηᾷ. . . γρηᾷ Μαθουσαλάινα! Δὲν
ἀξίζει νὰ λυπᾶται κανεὶς.

ΘΑΛΕΙΑ. — Σιώπα δά, καίμενη Μάρθα!
ΜΑΡΘΑ. — Ἐνοια σου κ' ἔχω κ' ἔ-

γὼ πονετικὴ καρδιά. Σὺ ξέρεις ποῦ
ἐκλούσα ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου, καὶ
ἡ μητέρα σου, οἱ καλοὶ καὶ ἅγιοι αὐτοὶ
ἄνθρωποι, καὶ πῶς ἀκόμη τοὺς κλαίω.
Ἄν δὲν εἶχαν τόσες λύπες καὶ τόση δυσ-
τυχία, θὰ πέθαιναν τόσο νέοι; Ἄν ἡ
θελε νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὀλίγον αὐτὴ ἡ
ἐξαδέλφη που εἶχε τόσα πλοῦτη, θὰ ἐ-
ζούσαν ἴσως ἀκόμη, καὶ θὰ εἶχαν τὴν
υγεία τους. Καὶ τώρα που πέθανε καὶ
αὐτὴ θὰ τὴν ἐκλαία χωρὶς νὰ μοῦ το πῆς.

ΘΑΛΕΙΑ. — Δὲν σου λέγω νὰ τὴν
κλαύσῃς, ἀλλὰ σε παρακαλῶ μόνον νὰ
μὴ δείχνῃς χαρὰν.

ΜΑΡΘΑ. — Ἄς εἶνε, δὲν θὰ δείχνω
μέσα μου ὅμως θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαρι-
στημένη. Ὅταν σκέπτομαι ὅτι εἶναι
πλοῦσιος! ὅτι ἀντὶ τὰ διδάσκει τοῦ κό-
σμου τὰ παιδιά μουσικὴν θὰ τραγουδᾷς
ἀπὸ 'δὼ κ' ἐμπρὸς μόνον διὰ εὐχαρί-
τησί σου· ὅτι ὁ ἀδελφός σου θὰ παρα-
τηθῆ ἀπὸ ἐμποροῦπάλληλος καὶ θὰ ἐξα-
κολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του· καὶ ὅτι θὰ
φύγωμεν ἀπ' αὐτὸ τὸ παληόσπιτο καὶ
θὰ πᾶμε σὲ κανένα εὐμορφο σπιτάκι νὰ
καθῆσωμε, πὺ νὰ ἔγῃ καὶ κῆπο διὰ νὰ
βάλωμε ἀνθὴ μέσα· ὅταν συλλογιζώ-
μαι ὅλα αὐτὰ, κοκκωνίτσα μου, δὲν μπο-
ρῶ νὰ κρατηθῶ, μοῦ ἔρχεται νὰ πετάξω
ἀπὸ τὴν χερὰ μου. [Χορεύει].

ΘΑΛΕΙΑ, αὐστηρῶς. — Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ. — Συχώρα με, ἔπαισα, δὲν
μπορῶ νὰ σε βλέπω νὰ λυπᾶσαι δι' αὐτὴν
τὴ γρηᾷ ἐξαδέλφη που ἦτον τόσο κακὴ.

ΘΑΛΕΙΑ. — Πῶς το ξεούρεις, ὅτι ἦτο
κακὴ;

ΜΑΡΘΑ. — Ἄν δὲν ἦτο, θὰ τα χαλούσε
μετ' ὀλίγον τὸν πατέρα σου;

ΘΑΛΕΙΑ. — Ξεούρεις πολὺ καλὰ ὅτι
ὁ γάμος του τὴν εἶχε δυσχεροποίησῃ.

ΜΑΡΘΑ. — Ἐπειδὴ δὲν ἐπῆρε πλοῦ-
σία γυναίκα. Αὐτὴ, τὰ χρήματα ἐνέ-
μιζε ὅτι εἶνε τὸ πᾶν. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε
δικαίον, ἡ κυρία μου ἦτον ἕνας ἄγγελος.

ΘΑΛΕΙΑ, ἠπίως. — Δὲν τὴν ἐγνώριζες
καίμενη Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ. — Αὐτὸ ἦτο δικὸ τῆς λάθος.
ΘΑΛΕΙΑ. — Βεβαίως ἦτο λάθος τῆς
τὸ ὅποιον τὴν ἔκαμε καὶ δυστυχῆ. Τώρα
εἰς τὸ τέλος εἶχε κατακτήσῃ ὅλα μὴ
ναχῆ, καὶ δὲν ξεούρεις πόσον ἠθελα νὰ
τὴν περιποιηθῶ 'ς τὰ γρηατὰ τῆς.

ΜΑΡΘΑ. — Ἄμ' αὐτὴ οὐτε νὰ μιλοῦ-
σῃ δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ. . .

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναι, ἀλλ' εἰμποροῦσα
μεν νὰ προκαλέσωμεν ἡμεῖς τὴν συμ-
φιλιώσιν· καὶ θὰ το ἐκάμνομεν ἂν ἦτο
πτωχῆ. Ἡ περιουσία τῆς ὅμως ἦτο ἐρ-
πιδίον· θὰ ἐνόμιζεν ὅτι τὴν πλησιάζο-
μεν ἀπὸ συμφέρον.

ΜΑΡΘΑ. — Ἀπὸ συμφέρον! Σεῖς ἀπὸ
συμφέρον με τέτοια καλὴ ἀνατροφή που
ἐλάθατε! Ὅταν σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου
συλλογισθῆτε τὸ συμφέρον, θὰ εἰπῆ ὅτι
πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, KIMON.

KIMON, ἀκούσας τὰς τελευταίας λέξεις. —
Τί λέγεις διὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου,
Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ. — Λέγω ὅτι θὰ φθάσῃ ὅταν
αἰεὶ οἱ δύο συλλογισθῆτε τὸ συμφέρον
σας. Τώρα δά μου ἔλεγε ἡ ἀδελφοῦλα
σου ὅτι λυπεῖται που δὲν εἰμπορέσει νὰ
περιποιηθῆ τὴ γρηᾷ ἐξαδέλφη σας.

KIMON. — Ξεούρω τί καλὰ αἰσθήματα
εἶχε ἡ Θάλεια, καὶ, ὅπως αὐτὴ, λυποῦ-
μαι κ' ἐγὼ διότι δὲν εἶχαμεν ἐλκυσθῆ τὴν
ἀγάπην τῆς. Αὐτὸ τὸ χρέμα πού μας
ἔργεται ἀπὸ χέρι τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν ἐ-
σφίξαμε μετὰ τὰ δικά μας, πιστεύσέ με,
Μάρθα, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀνηκεῖ 'ς
ἐμᾶς.

ΜΑΡΘΑ. — Κύριε ἐλέησον!

KIMON. — Βεβαία! ποῖος ξεούρει;
Ἡ ἐξαδέλφη μας ἀπέθανε ἀπὸ ἀποπλη-
ξίαν· ἂν δὲν πέθαινε ἐτσι ἐξαφνα, μπο-
ρεῖ νὰ ἔκαμεν διαθήκη καὶ νὰ φῆνε τὴν
περιουσίαν τῆς. . .

ΜΑΡΘΑ. — Σὲ ποῖον θὰ τὴν ἄφινε;
σὲ ποῖον; πῆς μου νὰ τὸ μάθω κ' ἐγώ. . .

KIMON. — Εἰς φίλους, εἰς φιλαν-
θρωπικὰ καταστήματα, εἰς κάθε ἄλλον
τέλος καὶ ὄχι 'ς ἐμᾶς.

ΜΑΡΘΑ. — Αἰ Θεέ μου, ναι, καὶ αὐτὸ
ἦτο ἰκανὴ νὰ τὴν κάμῃ. Τυχερὸ σας λοι-
πὸν ἦτο που δὲν ἐπρόφθασε. Νὰ μὴν ἤρ-
χετο 'ς ἐσᾶς αὐτὴ ἡ περιουσία! Ὁ Θεὸς
λοιπὸν σας τὴν ἔστειλε, παιδάκι μου, ξε-
ρεῖ τί κάνει ὁ Θεός. Ἡ κληρονομία αὐτὴ
σας ἦλθε σὲ πολὺ κατάλληλην στιγμῇ.

KIMON. — Πραγματικῶς, διορθώνε-
ται ἡ κατάστασίς μας. Ἀλλ' ἄφῃσέ μας
ὀλίγον, καλὴ μου Μάρθα, πρέπει νὰ
τακτοποιήσωμεν αὐτὰ τὰ χαρτιά τῆς ἐξα-
δέλφης μας.

ΜΑΡΘΑ. — Ἐγὼ θὰ τὰ ρίψω 'ς τὴ
φωτιά ὅλα αὐτὰ τὰ παληόχαρτα.

KIMON, μειδιῶν. — Ἰσως εὐρεθοῦν
πραγματικῶς πολλὰ διὰ καύσιμον· ἀλλὰ
δὲν νομίζεις καὶ σὺ καλὸν, νὰ τὰ πα-
ρατηρήσωμεν πρῶτα; [Ἡ Μάρθα ἐξέρχεται
ἀπὸ τὴν εἰς τὸ βάθος θύραν].

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἄν δὲν με χρειάζεσαι,
Κίμων, θὰ πάγω νὰ γράψω μερικὰς
ἐπιστολάς. . .

KIMON, μειδιῶν. — Θέλεις νὰ ἀναγ-
γείλῃς τὸ συμβᾶν εἰς τὰς φίλας σου;
Ἰῆγαινε, ἀγαπητῆ μου Θάλεια, κάμνω
καὶ μόνος μου αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἄν
εἴω τίποτε πού μας ἐνδιαφέρει, τὸ φυ-
λάττω καὶ τὸ διαβάζωμε μαζί, μετ' ἡ
ἰσχύια μας.

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀρίων τὴν θύραν ἀνοι-
κτῆν, ἂν με χρειασθῆς. . . [Ἐξέρχεται
δεξιῶν].

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

KIMON, ἔπειτα ΘΑΛΕΙΑ

KIMON. — Ναι, με παγώνει καὶ με
μελαγχολεῖ αὐτὴ ἡ περιουσία πού μας

ἔρχεται ὄχι ἀπὸ κανένα προσφιλῆ συγ-
γενῆ, ἀλλ' ἀπὸ πρόσωπον ἀδιάφορον, ἐχ-
θρῖκον, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν εἶδαμε καὶ
τὸ ὅποιον ἐπότισε τόσας πικρίας τοὺς
γονεῖς μας. . . Ἄν εἰμποροῦσα τοῦ-
λάχιστον νὰ εἴρω ἐδῶ τίποτε πού νὰ μου
κινήσῃ τὴν συμπάθειαν! [Ἐξέρχεται μετὰ
πορτοφύλιον διαφόρους φακέλους ἐγγράφων].
Αὐτὰ εἶνε λογαριασμοὶ ἐξωφλημένοι,
καὶ τοποθετημένοι κατὰ χρονολογικὴν
σειράν. Ἡ ἐξαδέλφη ἦτο πολὺ τακτικὴ.
[Λαμβάνει ἐν δεξιῶν τετραδίον] Αὐτὸ εἶνε
τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων τῆς. [Τὸ φυλλομετρεῖ
ἐπιτροχάδην] Ἐκαμεν ἐλεημοσύνας! ἦτο
φιλάνθρωπος! Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶνε
ἐνα προτέρημα αὐτοῦ. . . Ἀλλὰ διατί,
ἐνῶ ἦτο τόσο φιλάνθρωπος, ἐφάνη τόσο
σκληρὰ εἰς τοὺς γονεῖς μας; [Ἀπέρχεται
φάκελλον ἐπιστολῶν] Ὅλαι εἰμπορικαὶ ἐπι-
στολαί, καμμία φιλική, οὔτε μία που νὰ
εἰμπορῆ νὰ με κάμῃ νὰ ἴδω τὴν καρδιά
τῆς, νὰ γνωρίσω τὸ πνεῦμά τῆς. [Ἀνοίγει
ἐν βιβλίον με κλειδίον] Τὸ ἡμερολόγιόν τῆς!
ἔγραφε τὸ ἡμερολόγιόν τῆς! Ἐδῶ τέ-
λος πάντων θὰ μάθω ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὰ
ἰδιαιτέρὰ τῆς, τὰς σκέψεις τῆς. [Ἀναγ-
νῶσκει χαμηλοφώνως] Ὅχι, τίποτε, τί-
ποτε. . . «Ἡτο ὠραῖος καιρὸς, ἐξῆλ-
θα παῖξ. . . Ἡτο ὕγρασία, ἐξῆλθα ἐφ'
ἀμάξης. . . Ὑπέφερα ἀπὸ τὸν στόμα-
χον. . . Ἀρπαξὴ ἐνα φοβερὸν συνάχι.»
[Κλείει τὸ ἡμερολόγιον μετ' ἀνανακτῆσεως]
Πᾶσι καὶ αὐτὸ, δὲν ἔχει παρὰ σημειώσεις
περὶ τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ καὶ περὶ
τῆς υγείας τῆς: Ὅπως ὅλοι οἱ ζῶντες
ἀπομεινωμένοι ἐφρόντιζε καὶ ἡ ἐξα-
δέλφη μας περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς μόνον.
Αὐτὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν, καὶ μου
φαίνεται ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε, καθὼς
λέγει καὶ ἡ Μάρθα, νὰ τὰ καύσωμεν ὅλα
χουδρικῶς. [Ἀνοίγει πάλιν καὶ φυλλομετρεῖ τὸ
ἡμερολόγιον] Αἰ Θεέ μου!

ΘΑΛΕΙΑ, προστρέχουσα. — Τί τρέχει,
Κίμων;

KIMON. — Τίποτε, τίποτε. [Κρύπτει
τὸ βιβλίον ὑπὸ τὰ ἄλλα ἐγγράφα].

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἐφώναζες; Αἰ Θεέ μου!

KIMON, ἐν ἀμνηστία. — Ἀλήθεια;
πολὺ πιθανόν. Καμμία φορὰ κανεὶς ξε-
φωνίζει χωρὶς νὰ το θέλῃ. . . [Ζωηρῶς] Νά,
ὅλα αὐτὰ τὰ χαρτιά τα παρετήρησα· εἶνε
ὅλα ἄχρηστα· δώσέ τα τῆς Μάρθας γρη-
γορὰ θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ τα καύσῃ.
[Ἡ Θάλεια ἀπλύνει τὴν ἐμπροσθέντα τῆς. Ὁ
Κίμων θέτει ἐπ' αὐτῆς, γελῶν, τοὺς φακέλους
τῶν ἐγγράφων. Ἡ Θάλεια ἐξέρχεται].

[Ἐπειτα τὸ τέλος] ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΩΝ

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
μετεκοιμήθησαν

Ἐπὶ τῆς 800ῆς Αἰδίου, ἀριθ. 119, ἐναντι
τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως.

ΤΟ ΛΥΠΗΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 203]

Ἡ Κρίνα ἐξήγησε τὴν λέξιν εἰς τὸ
βασιλόπουλο ὅσον εἰμπορέσει καλλίτερον.
Τῷ ὠμίλησε περὶ τῆς σιτοδείας καὶ τῶν
ἄλλων δεινοπαθημάτων τὰ ὅποια εἶχεν
ἰδῆ με τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμούς, καὶ
ὅταν προσέειπεν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ δυστυ-
χία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀδιοφροσύνην τοῦ
βασιλέως, τὸ βασιλόπουλο ἐστῆριξε τὴν
κεφαλὴν του εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ἔ-
μεινε στωπηλὸν με τοὺς ὀφθαλμούς χα-
μηλωμένους.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ εἰσῆλθον αὐλι-
κοὶ-τινες εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ὠδήγησαν
τὴν Κρίναν εἰς ἄλλον θάλαμον, ὁ ὅποιος
εἶχε μαρμαρίνον καὶ ροδοστεφῆ ἐξώστην.
Ἄπ' ἐκεῖ ἡ θεὰ ἦτο μαγευτικὴ, καὶ
ὅταν ἡ Κρίνα ἀπέκαμε θαυμάζουσα τὴν
φύσιν ἐξηπλώθη εἰς ἐν ἀνάκλιτρον καὶ
ἀπεκοιμήθη.

Εἶχε νυκτώσῃ πλέον ὅτε ἐλαφρὸν κτύ-
πημα εἰς τοὺς ὤμους τὴν ἐξύπνισεν.
Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ πάλιν
εὐθύς τοὺς ἔκλεισε, θαμβωθεῖσα ἀπὸ τὴν
λάμπριν λαμπάδος τὴν ὅποιαν ἐκράτει
ἄνθρωπος τις ἐνώπιόν τῆς ἱστάμενος.
Ὅτε Ἦνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς εἶδεν
ὅτι ὁ κρατῶν τὴν λαμπάδα ἦτο ὁ γελω-
τοποιός, τὸν ὅποιον εἶχε συναντήσῃ τὸ
πρῶτ' εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βασιλόπουλου.

Δὲν ἐφόρει πλέον τὴν παραδοξὸν συνήθη
ἐνδυμασίαν του, ἀλλ' ἦτο ἐνδεδυμένος
μαῦρα καὶ μακρὸν μανδύαν, καὶ δὲν εἶχε
πλέον τὸ ὑφὸς γελωτοποιοῦ τῆς αὐλῆς
ἀλλὰ ἀνδρὸς σοβαροῦ.

Πλησίον τοῦ ἦτο τὸ βασιλόπουλον, τοῦ
ὀποίου ἡ πολυτελής ἐνδυμασία ἐκρύπτετο
ἐπίσης ἀπὸ μαῦρον μανδύαν.

— Μὴ φοβεῖσαι καθόλου, Κρίνα, εἶ-
πεν εἰς τὸ κοράσιον χαμηλοφώνως. Ἐγὼ
καὶ ὁ γελωτοποιός μου εἴμεθα. Φεύγο-
μεν διὰ ταξεῖδι.

— Διὰ ταξεῖδι! εἶπεν ἡ Κρίνα.

— Ναι, θὰ ἰδῆς. Ἐλα μαζί μας χω-
ρὶς νὰ κάμῃς θόρυβον.

Ἐτεῖνε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Κρίναν·
τὸ κοράσιον τὴν ἔδραξε καὶ χωρὶς θόρυ-
βον ἠκολούθησε τὸ βασιλόπουλο. Ὅταν
ἐξῆλθον τοῦ δωματίου ὁ γελωτοποιός
ἐνέδυσεν τὴν Κρίναν με μανδύαν ὅμοιον
πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἐφόρει τὸ βασι-
λόπουλο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἐπέρασαν ἀπὸ εὐρείας στοᾶς καὶ μα-
κροῦς διαδρόμους, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ
γελωτοποιοῦ, ὁ ὅποιος εἶχε σβύση τὴν
λαμπάδα του, διότι ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὰ
ὅποια διήρχοντο ἦσαν φωτισμένα. Ἐφθα-
σαν οὕτω εἰς μικρὰν τινα θύραν, τὴν ὁ-<

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιά τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάξῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἶπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;
- Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλώσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἕν τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λημονεῖς, ἀδελφε, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλώσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιά ;
- Ὡ, καλὰ λές !
- Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δράματα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐληπτα καὶ με χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιεργὸν μοῦ φαίνεται πῶς ἕως τώρα δὲν τοὺς ἠγάρασες διὰ τὰ παιδιά σου.
- Ἐχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.
- Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβαλῃς οὐδέ στιγμὴν, ἀν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μὲρφοσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρέχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηγητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι ἴθ' ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εικόνων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἄνοικτοκαρδὸς, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστριώτης, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Πρωτοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀνάγνωσα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμοιοῖας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ

Εἰς Ἀθήνας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχει εἰς τὴν χύσαν ἡμῶν ὠφελείας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1^{ος}. — 28

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Αὐγούστου 1894

Ἔτος 16^{ον}. — Ἀριθ. 28

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

Ἰ Συνέχεια ἴδε σελ. 200]

ἐντιμὸς πτωχεῖα, ἀπὸ τὰς ρυτίδας τὰς ὁποίας ἐσκαφαν οἱ πόνοι, ἀπὸ τὰς τρίχας τὰς ὁποίας ἐλεύκαναν τὰ βάσανα, ἀπεναντίας τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀσχημότερον καὶ μισητότερον ἀπὸ τὸ πρῶμιον αὐτοῦ γῆρας, ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν ἐφαλάκρωσαν τὰ ἐλαττώματα, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά, τὰ ὅποια ἐμάραναν τὰ πάθη.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας ἐπαρουσίαζεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τῶν ἀπεχθῶν αὐτῶν γηρατειῶν. Ἡ μορφή του ἦτο ἐν κακῶν βιβλίων, ἐπὶ τῶν σελίδων τοῦ ὁποίου ἐδύνατό τις νὰ ἀναγνώσῃ δι' ἀνεξίτηλων γραμμάτων, ὅπως ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῖχου τοῦ Βαλτάσαρ, τὴν καταδίκην τῆς ἀθλίας του ζωῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Θαυμαστὴ ἱστορία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας καὶ τῆς Βασιλείσεως τῶν Σαλμογονδεῶν Νήσων.

Ὁ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἦτο Ἰούλιος Βερνάρ, ἀνήκεν εἰς οἰκογενεῖαν ἐντιμὸν καὶ εὐπορον, ἡ ὁποία οὐδενὸς ἐφείσθη διὰ νὰ παράσῃ εἰς αὐτὸν ὅσων τὸ δυνατόν τελειότεραν ἀνατροφήν. Ἀλλ' οἱ κόποι καὶ τὰ χρήματα ἐπῆγαν χαμένα. Ἐνεκα τῆς ὀνηρίας του, τῆς ἐλαφρότητός του, τῆς ἀσθαλείας του, ἀπεπέμφθη διὰ δοχικῶς ἀπὸ πλῆθος Ἐκπαιδευτηρίων, εἰς τὰ ὅποια δὲν ἔμαθε παρά ὅ,τι κυρίως ἔπρεπε νὰ ποφύγῃ: πανουργίας, κακὰς ἀστεϊότητας καὶ εἰδεχθεῖς μορφασμοῦς.

Ἦτο δὲ κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος, καθόσον καὶ εὐφραν εἶχε καὶ ἀντίληψιν ἔκτακτον. Θὰ ἠδύνατο λοιπὸν, εἴαν εἶχε τὴν θέλησιν, νὰ μορφωθῇ λαμπρὰ εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῶ ἀπεναντίας ἐκεῖνος δὲν ἔδλεπε παρὰ πῶς νὰ παρωδῆσῃ κάθε μάθημα, καὶ τὸ σοβαρότερον, πῶς νὰ το τρέψῃ ἐπὶ τὸ ἀστεῖον. Οὕτως, ἐκ τῆς ἰχνογραφίας δὲν ἔμαθε παρὰ νὰ ζωγραφίσῃ γελοιογραφίας τοῦ χειροτέρου εἶδους, ἐκ τῆς μουσικῆς νὰ παίξῃ βιολίον κατὰ τρόπον ἀλλόκοτον, ἐκ τῆς ἱππασίας νὰ καθβαλικεῖ ἀνάποδα, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ νῦτα τοῦ ἵππου, καὶ καθεζῆς ὅλη του ἡ ἐκπαιδεύσις ἦτο παρωδία καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐκτὸς τούτων, χάρις εἰς τὸ ἀνυπότακτον καὶ φιλοτάραχον πνεῦμά του—καὶ δι' αὐτὸ ἦτο ἀκόμη πλέον ἀξίος μομφῆς,—τοῦ ἤρесе νὰ διοργανίσῃ πάντοτε μικρὰς συνωμοσίας, εἴτε εἰς τὸ ὑπνωτήριον, εἴτε εἰς τὴν αὐλήν, εἴτε εἰς τὴν παράδοσιν, αὐτὸς δὲ ἦτο ἀναποφεύκτως ὁ ἀρχηγός, ὁ μέγας Κατιλίνας πάσης μαθητικῆς στάσεως.

Ἐννοεῖτε λοιπὸν καλὰ πῶς μετὰ δέκα ἔτη, καταδαπανηθέντα τοιοσούτοισι, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀμαθὴς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ποῦ ἤρχισε τὰς δῆθεν σπουδὰς του.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτῶν, κρίνω ὠφέλιμον νὰ σας διηγηθῶ συντόμως τὴν βιογραφίαν τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, τῆς ἀξιεράστου συζύγου του καὶ τῆς ἀξιοσεβάστου οἰκογενεῆς του.

Ὁ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰποκαλῶμεν οὕτω, ἦτο ἀνὴρ εἰκοσιεὶς ἕως τριάκοντα ἐτῶν. Ἀλλὰ θὰ τον ἐξελάβανέ τις ὡς τεσσαρακοντούτη τὸσον τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ του βαθουλωμένοι, τὸ μέτωπόν του ζαρωμένον, ἡ φωνὴ του βραχνὴ καὶ ἡ ράγισ του κυρτὴ.

Ἡ συνήθης του ἐνδυμασία ἦτο πολὺ ὀλίγον κατάλληλος διὰ νὰ κρύπτῃ ὅ,τι εἶχεν ἐπάνω του τὸ ἐλεεινὸν καὶ γεροντικόν: ὕψηλα ὑποδήματα, κάθε ἄλλο παρὰ καινουργῆ, κάλτσες ξεθωριασμένες, πλατὺ πανταλόνι σχεδὸν ἄσπρο καὶ ἐν γελέκι σχεδὸν κόκκινον με πάγιες ἄλλοτε χρυσές. Ἐφορούσε περρούκαν λευκὴν με μακρὰν οὐρὰν καὶ πιλίδιον τόκ, ἀπὸ μαῦρον βελουδὸν κατεσπλιωμένον, με μακρὰ πτερὰ πετεινοῦ, ἰγδιάνου καὶ παγωνιοῦ, ξέθωρα καὶ σπασμένα.

Εἰς ταῦτα προσθέσατε ὅτι, τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐκάνειεν ὁ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, ἐγένετο ἀδιακόπως τὸ στόμα του με καπνὸν, τὸν ὁποῖον ἐμάσσα κισσωδῶς, ἐνῶ ἐξωγχοῦντο αἱ παρειαὶ του, πότε ἡ μία πότε ἡ ἄλλη, καὶ ἐβάφοντο τὰ χεῖλη του μαῦρα. . . Τί κακαί, ἀηδεῖς καὶ ἄσκοποι ἔξεσι ! Ἀποφεύγετέ τας, ὅσον εἰμπορεῖτε, μικροὶ μου φίλοι.

Σὰς εἶπα ἤδη ὅ,τι ὁ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας ἐφαίνετο γεροντιότερος ἀφ' ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. Μάθετε τώρα καὶ ἐν ἄλλο πράγμα: Ἄν τίποτε δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον πλέον σεβαστὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἅγιον ἀπὸ τὸ ἀληθὲς γῆρας, ἀπὸ τὴν ὠχρότητα τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν